

Ерик Ръсел

Държахте се много грубо

Малкото магазинче на тясната улица изглеждаше съвсем занемарено. Може да минеш хиляда пъти покрай него, без да си спреш погледа. Но на прозореца, над зеленикавите завески, беше написано: „Продажба на мутанти“.

От изненада очите на Дженсън са качиха на челото му. Спря се, а след секунда хлътна вътре.

– Купувам шест – каза той.

– Много сте алчен – упрекна го човечето зад тезгяха.

Самото човече беше с бяла грива, воднисти очи и малинов нос, който неуморно подсмърчаше. Братята му (ако е имал такива) вероятно са се навъртали около Снежанка.

– Чуйте ме – каза Дженсън и внимателно огледа магазинчето. – Да поговорим сериозно, а? Както се казва, да слезем от небето на земята.

– Аз и без това съм си на земята. – Като доказателство човечето тупна с крак.

– Да приемем – отвърна Дженсън и са наведе напред, почти до лицето на мъничето. – Какви са тези ваши мутанти?

– Тънки и дебели – обясни магазинерът. – А също дълги и къси. Освен това нормални и откачени. Може мутациите да имат граници, но аз не ги знам.

– Зная кой е откачен – подхвърли Дженсън.

– Че кой друг ще знае, ако не вие – потвърди човечето.

– Аз съм вестникар, фейлетонист – многозначително каза Дженсън.

– Абсолютно убедително доказателство – съгласи се продавачът.

– Доказателство за какво?

– Кой е откачен.

– Хитро – призна Дженсън. – Обичам веселите и остроумните, дори когато не са с всичкия си.

– Не съм виждал толкова неучтивни вестникари. – Изтри очи, изсекна се и загледа втренчено посетителя.

– Моето положение ме извинява. Все пак съм потенциален клиент, а клиентът винаги има право, нали?

– Не е задължително.

– Ще го разберете, ако не искате да се разорите – закани се Дженсън и започна да оглежда рафтовете. Нищо особено, стъкленици и буркани с най-идиотски форми. – Та какво сега за тези мутанти?

– Какво какво?

– Каква е тая шмекерия?

– Продавам ги, това шмекерия ли е?

- Да бе! А знаете ли поне какво е мутант?
- Би трябвало.
- Би трябвало, разбира се, но знаете ли?
- Безусловно.
- Тогава какво е мутант?
- Ха така! – Човечето размърда нос и носът стана почервен. – Нима вие не знаете?
- Развъждам ги с десетки. Аз съм известен специалист.
- Тъй ли? – усъмни се човечето. – Как се казвате?
- Дженсън. Албърт Едуард Мелаки Дженсън от „Морнинг кол“.
- Никога не съм ви чувал.
- И не бихте могли. За целта трябва да можеш да четеш. – Дженсън пое дълбоко въздух и продължи: – Мутант, това е урод, който се получава веднъж на милион. Тежка частица, такова де, някакъв космически лъч бие по гените и когато му дойде времето, мамичка държи нещо за показване в цирка. Тъй че...
- Не е истина! – прекъсна го дребосъкът. – Мутант – това е организъм с радикално променена душевна или физическа структура, предаваща се на потомството, независимо дали е предизвикана от изкуствени или естествени причини. Качествата на всички мои мутанти се предават на поколенията, следователно моите мутанти са истински.
- Значи вие променят всякакви живи същества и гарантирате, че мъничките ще бъдат като родителите си?
- Точно така.
- Е, тогава вие сигурно сте бог – заключи Дженсън.
- Подобно кощунство е неоправдано! – възнегодува старчето.
- Без да му обърне никакво внимание, Дженсън пак огледа рафтовете със стъклария.
- Това какво са?
- Съдове.
- Това се вижда с просто око. А какво има в съдовете, разтворени мутанти?
- Я не говорете глупости.
- Аз никога не говоря глупости – увери го Дженсън. – Вие търгувате с мутанти, значи трябва някъде да ги складирате.
- Така е, търгувам.
- Пише го на витрината. Каква е тази шмекерия?
- Вече казах, няма никаква шмекерия.
- Прекрасно! Аз съм клиент. Покажете ми няколко мутанта, от по-

модерните. Нещо вечерно и по-аристократично.

– Това не е магазин за дрехи – отвърна мъничето. – На вас ще ви отива рокля с дълбоко деколте, ще изглеждате страхотно.

– Нека това не ви притеснява. Искам мутант, нищо повече.

– Нещо по-определено? – попита магазинерът.

Дженсън са замисли.

– Да. Искам да купя син носорог с дължина седемнайсет дюйма и с тегло не повече от осем фунта.

– Няма такъв в серийно производство. Ще трябва да се прави специално.

– Точно това и очаквах! Веднага усетих, че моята молба не е съвсем традиционна.

– Нужни са две, дори три седмици – предупреди човечето.

– Не се съмнявам. Месеци, години. Какви години, цял живот!

– Мога да ви предложа розов слон – продължи продавачът. – С горе-долу същите размери.

– Кому са притрябвали розови слонове, във всяка кръчма е фрашкано.

– Така е, доста са. – Приглади белите си коси и въздъхна: – Явно не мога да ви бъда полезен.

– Искам да видя мутант! Какъвто ще да е! Най-евтиния! – закрещя Дженсън.

– Моля.

Човечето протри очи, изсекна се шумно и се скри зад вратата, която водеше към склада на магазина. Дженсън се пресегна и хвана една необичайна по форма стъкленица, пълна до половината с оранжева течност. Махна капачката и помириса, напомни му за първокачествено уиски, ужасно силно. С нежелание остави банката на мястото ѝ.

Магазинерът се върна. Носеше бяло кутре с черно петно около едното око. Почти го хвърли на тезгяха.

– Заповядайте.

– Ясно – рече Дженсън. – Вие сте узрели за съдебната зала.

– Защо?

– Какъв е този мутант?

– Вие по-добре трябва да знаете – рече човечето с тон на обиден, – нали сте голям спец в тази област.

Хвана кутрето и го помъкна обратно.

– Егати умникът! – презрително излая кутрето, преди вратата да хлопне.

Когато продавачът се появи отново, Дженсън реагира бурно:

– Чух го какво каза! Правят го всички кукли по театрите.

– Възможно е.

Човечето се изкиха и започна шумно да подрежда стъклениците.

– И онези фокусници, които говорят с коремите си.

– Възможно е – повтори човечето.

– Аз съм опитен. Когато ми падне нещо интересно за вестника, нюхам като куче. Не мърдам от мястото, докато не съм напълно наясно. Ето такъв съм.

– Не се съмнявам.

– Така. Да погледнем по-просто на нещата. Вие продавате мутанти, или поне така твърдите. Дотук новината е два-три реда, обаче два-три оттук, два три оттам – и ето, фейлетонът е готов.

– Нима? – Обърканото от тази вест мъниче повдигна белите си вежди.

– Хубавият фейлетон – продължи Дженсън, – написан от опитен фейлетонист, говори много. Четат го всички. Понякога разказва за приятни неща, понякога за неприятни. Полицията чете неприятните и е благодарна, че съм й насочил вниманието. По правило тя закъснява, най-често героят на моето произведение успява да го прочете пръв и да се изплъзне. Разбирате ли?

– Не, не разбирам.

Дженсън удари с длан по тезгяха.

– Току-що се опитахте да ми пробутате някакво кученце. То каза: „Егати умникът!“ Чух го с тези две уши. Това е измама. Трупане на мангизи по нечестен път. Мошеничество.

– Но аз не съм вземал никакви пари – и старчето махна пренебрежително с ръка. – Пари. За какво са ми? Аз никога не вземам пари.

– Как така не вземате?! Тогава какво искате за пършилото си кутре?

Човечето се огледа, наведе се през тезгяха и прошепна нещо съвсем тихичко. Дженсън се опули и каза:

– Е, сега окончателно се убедих, че сте психар!

– Някои материали съвсем не ми достигат – почти като извинение обясни човечето. – Неорганични колкото искаш, но виж, животинска протоплазма няма. Колко сили и време ми трябват...

– Представям си. – Дженсън погледна часовника си. – Покажете ми поне един истински, оригинален мутант и аз ще ви прославя в неделния

брой. В противен случай...

– Аз самият съм мутант – скромно отвърна човекето.

– Ха така! И какво можете да правите?

– Всичко. – След пауза добави: – Ако не всичко, почти всичко. Например да вдигна себе си без чужда помощ. Ама по-тежко не мога.

Дженсън се закикоти високомерно.

– И можете да правите други мутанти?

– Мога.

– Тогава хайде, започвайте. Трябва ми син носорог с дължина седемнайсет дюйма и тегло не повече от девет фунта.

– Не мога да направя носорог на секундата, нужно ми е време.

– Това вече го чухме, безкрайни увъртания! – Дженсън се навъси. – А чист розов диамант колкото кофа можете ли да направите?

– Ако може да послужи за нещо... – Човекето се изкашля и премести някакъв буркан на мястото му. – Скъпоценен камък с такива размери не би струвал нищо. Пък и ще трябва много време.

– Ето пак! – Дженсън огледа важно рафтовете. – И колко ви плащат?

– Кои?

– Дилърите на наркотици.

– Не ви разбирам.

– Да бе, да! – Лицето на Дженсън почти се залепи за лицето на магазинера и изразяваше цинизма на човек, добре запознат с тънкостите на живота. – Надписът на витрината е за отвлечане на вниманието. Думите имат друг смисъл. Вашите клиенти наричат „мутанти“ съдовете с дрога, от която после се качват на седмото небе. Като вас.

– В съдовете има разтвори – опонира стопанинът.

– Че кой се съмнява – подхвана Дженсън. – Пакетираните мангизи не се разтварят. – Показа стъкленницата, която бе помирилал, и попита: – За тази колко?

– Николко – отвърна човекето и му подаде стъкленницата. – Но непременно ми върнете амбалажа.

Дженсън пак отвори буркана и го помирира. Мушна пръст, после го облиза. На лицето му се изписа блаженство.

– Взимам си назад думите за наркотиците. Всичко разбрах. Незаконна търговия със спирт, деветдесет и шест градуса, без никакви данъци. – Засмука пръста. – Какво ми пука. Смятайте ме за свой клиент, ще ви посещавам редовно.

Дженсън удари глътка. Сякаш цяло факелно шествие мина през

гърлото му.

– Оу!

Спря да диша и загледа стъкленницата с нескрито уважение. Беше малка, не повече от една пета пинта. Отново я поднесе към устните си.

– Задължен съм ви. Пия за беззаконието.

– Държахте се много грубо – отсече човечето. – Запомнете го.

Усмивайки се иронично, Дженсън отметна глава и погълна остатъка. Сякаш нещо взриви стомаха му. Стените на магазина започнаха да се разтягат и да се свиват. Цели пет секунди краката му бяха като подкопени, после се прекърши в пояса и подът го трясна в лицето.

Една подир друга лениво минаваха вечности, мъгливи и глухи. Свършиха. Бавно, като след страшен сън, Дженсън започна да се връща към действителността.

Стоеше на четири крака върху лед или нещо като лед. Точно като куче, само че вдървено. С оловна кратуна като при махмурлук. Разтресе глава, за да дойде на себе си.

Макар и трудно, мислите започнаха да се връщат в черепа му. Прикрита търговия с наркотици. Попадна случайно и започна да става любопитен. Някой се е промъкнал отзад и го е халосал. Така става, когато не си държиш езика зад зъбите и задаваш излишни въпроси.

„Държахте се много грубо. Запомнете го.“

Да, да, грубо! Скоро ще се оправи, силите ще му се върнат и тогава ще стане не груб, а направо вулгарен! Ще му строши кратуната на парчета и ще ги разхвърли наоколо!

Очите повече или по-малко вече виждаха. Май по-малко, отколкото повече. Странни някакви, късогледни. Но пък носят работи идеално – улавя какви ли не миризми, даже на прегрят двигател на разстояние петдесет ярда. Ама очите за нищо не ги бива.

И все пак успяха да видят, че въпросният лед изобщо не е никакъв лед. По-скоро стъкло, дебело и студено. Доста по-надолу се виждаше друг такъв лист, по-ниско – още един, а точно пред очите му имаше здрава телена мрежа.

Опита да се изправи, но гръбнакът му сякаш се бе вкаменил и се оказа огънат. Краката не се подчиняваха. Все така на четири крака несръчно и мудно започна да се премества към мрежата. Не различаваше нищо, но чу гласове.

– Тя иска арабска хрътка с телепатични способности. Трябва да й

намерим.

– Ще ми трябват десетина дни – беше гласът на човечето.

– Рожденият ѝ ден е другата събота. Става ли?

– Става.

– Прекрасно, започвайте. Ще ви се отблагодаря щедро като дойда.

Дженсън примижа и се вторачи през мрежата към блестящата повърхност отсреща. Пак стъкло, а зад него цяла редица празни буркани. Върху стъклото някакви неясни, размазани сенки. Като далечен прозорец с надпис. Буквите сякаш са обърнати с краката нагоре. Вглежда се дълго, докато не схвана написаното: „Продажба на мутанти“.

Погледна право пред себе си и видя някаква отражение. Този път по-отчетливо. Мръдна встрани. Отражението също мръдна. Разтресе глава. Отражението също разтресе глава. Отвори уста – отражението отвори своята.

Тогава закрепва, но се чу само тихо ръмжене. Отражението също изръмжа.

Беше нещо синьо, дълго седемнайсет дюйма. И на отвратителния му нос стърчеше рог.

КРАЙ

© Ерик Ръсел

Eric Russel

Сканиране: stooth

Разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание: Списание „Зона F“, бр.2/2002

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11265>]